

V I Lenin

Brev till de österrikiska kommunisterna

Österrikes kommunistiska parti har beslutat att bojkotta valen till det borgerligt demokratiska parlamentet. Kommunistiska internationalens nyligen avslutade andra kongress ansåg den rätta taktiken vara att kommunisterna deltar i valen till de borgerliga parlamenten och i själva dessa parlaments arbete.

På grundval av meddelanden från Österrikes kommunistiska partis delegater betvivlar jag inte, att det kommer att sätta Kommunistiska internationalens beslut högre än ett beslut av ett av dess partier. Det behöver knappast heller betvivlas att de österrikiska socialdemokraterna, dessa förrädare mot socialismen, vilka har gått över till bourgeoisins sida, kommer att visa skadeglädje med anledning av Kommunistiska internationalens beslut, som strider mot Österrikes kommunistiska partis bojkottbeslut. Men de medvetna arbetarna kommer naturligtvis inte att fästa något som helst avseende vid skadeglädjen bland sådana herrar som de österrikiska socialdemokraterna, meningsfränder till sådana som Scheidemann och Noske, Albert Thomas och Gompers. Renner & Co:s lakejtjänst hos bourgeoisin har kommit fram tillräckligt väl, och i alla länder blir arbetarnas indignation mot Andra, eller gula, internationalens heroer allt starkare och sprider sig allt mer.

I det borgerliga parlamentet lika väl som på andra ”arbets”områden, den egna pressen inkluderad, betar sig herrar österrikiska socialdemokrater som småborgerliga demokrater, vilka endast är kapabla till hållningslös vacklan, samtidigt som de *de facto* är helt beroende av kapitalistklassen. Vi kommunister inträder i det borgerliga parlamentet för att även från talarstolen i denna genomruttna kapitalistiska institution, där man försöker bedra arbetarna och de arbetande människorna, avslöja bedrägeriet.

Ett av de österrikiska kommunisternas argument mot deltagande i det borgerliga parlamentet förtjänar en något uppmärksammare granskning. Detta argument lyder som följer:

”Parlamentet har för kommunisterna betydelse endast som plattform för agitation. Vi i Österrike har arbetarrådet som plattform för agitation. Därför avstår vi från att delta i valen till det borgerliga parlamentet. I Tyskland finns det inget arbetarråd som man skulle kunna ta på allvar. Därför håller sig de tyska kommunisterna till en annan taktik.”

Jag anser detta argument vara felaktigt. Så länge vi ännu är oförmögna att upplösa det borgerliga parlamentet måste vi motarbeta det både utifrån och inifrån. Så länge ett någorlunda stort antal arbetande människor – inte bara proletärer, utan också halvproletärer och småbönder – ännu kar förtroende för de borgerligt demokratiska verktyg, med vilka bourgeoisin bedrar arbetarna, måste vi klargöra bedrägeriet just från den plattform, som de efterblivna skikten bland arbetarna och i synnerhet bland de icke-proletära arbetande massorna anser vara den väsentligaste, den mest auktoritativa.

Så länge vi kommunister ännu inte förmår ta hand om statsmakten och låta enbart de arbetande människorna välja sina råd mot bourgeoisin, så länge bourgeoisin ännu förfogar över statsmakten och kallar de olika befolkningsklasserna till val, är vi skyldiga att delta i valen för att agitera bland alla arbetande människor, inte bara bland proletärerna. Så länge man i det borgerliga parlamentet försöker bedra arbetarna och bakom fraser om ”demokrati” dölja finansiella svindlerier och all slags mutor (ingenstans mutas skribenter, deputerade, advokater o a så raffinerat och i sådan omfattning av bourgeoisin som i det borgerliga parlamentet), så länge är också vi kommunister skyldiga att just i denna institution, som antas uttrycka folkets vilja men i själva verket döljer hur de rika lurar folket, avslöja vartenda fall då sådana som Renner går över på kapitalisternas sida mot arbetarna. Relationerna mellan de

borgerliga partierna och fraktionerna avslöjas oftast just i parlamentet och återspeglar relationerna mellan det borgerliga samhällets alla klasser. Därför är det just i det borgerliga parlamentet, inifrån det, som vi kommunister måste för folket klargöra sanningen om klassernas förhållande till partierna, om godsägarnas förhållande till lantarbetarna, de rika böndernas till de fattigaste, storkapitalets till tjänstemännen och småägarna osv.

Proletariatet måste veta allt detta för att det skall lära sig att förstå kapitalets alla gemena och raffinerade knep, lära sig att påverka de småborgerliga massorna, de ickeproletära arbetande massorna. Utan denna "vetenskap" kan proletariatet inte med framgång bemästra den proletära diktaturens uppgifter, ty även då kommer bourgeoisin från sin nya ställning (ställningen som störtad klass) att i andra former, på andra områden fortsätta med sin politik att dupera bönderna, muta och skrämja tjänstemännen och dölja sina egennyttiga och smutsiga strävanden bakom fraser om "demokrati".

Nej, de österrikiska kommunisterna kommer inte att låta skrämja sig av skadeglädjen hos herrar som Renner och liknande bourgeoisilakejer. De österrikiska kommunisterna kommer inte att vara rädda för att öppet och rakt på sak erkänna den internationella proletära disciplinen. Vi är stolta över att vi när vi avgör de stora frågorna i arbetarnas kamp för sin frigörelse underkastar oss det revolutionära proletariatets internationella disciplin, tar hänsyn till arbetarnas erfarenheter i olika länder, räknar med deras kunskaper och vilja och på så sätt i handling (och inte i ord som herrar Renner, Fritz Adler och Otto Bauer & Co) åstadkommer enhet i arbetarnas klasskamp för kommunism i hela världen.

Den 15 augusti 1920

Publicerat på tyska i *Die Rote Fahne* (Wien) nr 396 den 31 augusti 1920

Publicerat ffg på ryska 1925 i *Leninskij sbornik IV*

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 41, s 268-273